

VIDI:
Malaon

Uniwersytet Medyczny we Wrocławiu BIURO RADY DYSCIPLINY NAUKI MEDYCZNEJ	
wpl. dnia	10-12-2021
L. dz. RN-BM/	1838/2021

Ocena rozprawy doktorskiej lekarza dentysty Piotra Bilskiego pt. *Historia wrocławskiej uniwersyteckiej chirurgii stomatologicznej*

Rozprawa doktorska p. Piotra Bilskiego pt. *Historia wrocławskiej uniwersyteckiej chirurgii stomatologicznej*, napisana w Wydziale Lekarsko-Stomatologicznym Uniwersytetu Medycznego im. Piastów Śląskich we Wrocławiu ma, pomimo tytułu, charakter przede wszystkim medyczny. Świadczy o tym struktura dzieła, jak i jego treść, w której znalazły się następujące tematy: bardzo krótki wstęp, a właściwie przyczynek na temat utworzenia we Wrocławiu Zakładu Chirurgii Stomatologicznej i Kliniki Chirurgii Szczękowej; cel pracy, będący opisaniem organizacji, rozwoju oraz przemian i osiągnięć Klinik i Zakładów Chirurgiczno-Stomatologicznych we Wrocławiu, głównie po II wojnie światowej; osiem rozdziałów obejmujących w sposób chronologiczny początki szkolnictwa wyższego we Wrocławiu; działalność breslauskiego Zahnärzliches Institut w latach 1873-1945; osiągnięcia lwowskiej szkoły stomatologicznej; Uniwersytet i Politechnika we Wrocławiu po 1945 r.; powstanie i rozwój wrocławskiej Akademii Medycznej w latach 1950-1970; dzieje Instytutu Stomatologii w latach 1970-1981; powstanie, rozwój i osiągnięcia Katedr Chirurgicznych w latach 1981-2000 oraz Wydział Lekarsko-Stomatologicznego w okresie 2000-2020. Osiem głównych części druku podzielono na różną liczbę podrozdziałów. Pan P. Bilski napisał dysertację doktorską w formie kalendarium, a właściwie kroniki, w której w sposób chronologiczny przedstawił początek, rozwój, działalność oraz osiągnięcia wrocławskiej uniwersyteckiej chirurgii stomatologicznej. Na zakończenie treści pracy zamieszczono kolejno: podsumowanie, streszczenie w języku polskim i angielskim, skład osobowy zakładów, katedr i klinik chirurgii stomatologicznej w latach 1969-2021 r., obsadę

personalną Kliniki Chirurgii Szczękowo-Twarzowej w latach 2020-2021 r., a także wykaz fotografii i zbiór ponad 250 pozycji źródłowych, druków zwartych i ciągłych oraz akt archiwalnych. W sumie rozprawa liczy 203 strony druku komputerowego, w którym dokonano bardzo skrupulatną korektę autorską, eliminującą jakiegokolwiek błędy rzeczowe, stylistyczne i literowe. Na tytułowej stronie twardej okładki książki umieszczono drukowanymi literami złoty napis: PRACA DOKTORSKA. Motto, które znalazło się na 2 stronie tekstu pracy, nawiązuje do wydarzeń związanych z minioną działalnością niemieckiego Zahnärztliches Institut oraz polskiej wrocławskiej uniwersyteckiej chirurgii stomatologicznej.

Początki szkolnictwa wyższego we Wrocławiu wywiódł autor z czasów średniowiecznych, kiedy z inicjatywy duchownych kościoła rzymskokatolickiego w Europie początkowo tworzono szkolnictwo przykościelne i przykatedralne. W XIII w. istniała w piastowskim Wrocławiu szkoła katedralna Świętego Jana, która z racji wysokiego poziomu nauczania uważana była za uniwersytet. Próby utworzenia uniwersytetu na Śląsku w okresie od wieku XIV do XVII w nie przyniosły żadnych rezultatów. Dopiero w 1659 r. za akceptacją cesarza austriackiego Leopolda I i staraniami zakonu jezuickiego powstało we Wrocławiu Kolegium Jezuickie, które miało charakter szkoły wyższej. Pomimo oporów ze strony protestantów Leopold I powołał w 1702 r. na terenie miasta Akademię Leopoldyńską z dwoma wydziałami: teologicznym i filozoficznym. Nie udało się zrealizować planów powołania wydziału medycyny. W następstwie zwycięskiej dla Fryderyka II wojny w 1742 r., Śląsk został przyłączony do Prus, a Akademia Leopoldyńska stała się zależna od nowych władz państwowych. Po konfiskacie dóbr ziemskich kościoła katolickiego na Śląsku (po 1810 r) władze pruskie przyjęły na własność budynki uczelni. W 1811 r. decyzją kolejnego króla Prus utworzono uniwersytet wrocławski składający się z pięciu wydziałów, w tym wydziału medycznego, w którym oprócz katedr anatomii, fizjologii, interny i położnictwa znalazła się również katedra chirurgii. Wiadomo, że począwszy od

XIX w. na kilku uczelniach niemieckich wykładano dentystykę. W tym czasie we Wrocławiu praktykowało wyłącznie kilku wybitnych stomatologów, m.in. Jonas Bruck oraz jego syn, Julius Bruck. W 1873 staraniem Juliusa Brucka powstał na terenie miasta Instytut Stomatologii, po niemiecku Zahnärztliches Institut, przy ulicy Altbüsserstraße 10. W 1890 r. Instytut przyłączono do uniwersytetu wrocławskiego jako jedną z katedr wydziału lekarskiego i ulokowano w budynku pod adresem Feldstrasse 5. W tym momencie dziejów Instytutu pojawił się wybitnie uzdolniony dr habil. dentysta Carl Franz Maria Partsch, który został dyrektorem, a po otrzymaniu tytułu profesora nadzwyczajnego chirurgii szczękowej rozbudował placówkę oraz wzbogacił o nowy sprzęt. W połowie lat 90. XIX w. Partsch dokonał, po raz pierwszy na świecie, zabieg resekcji wierzchołka korzenia zęba. W Instytucie Dentystycznym jednym z trzech oddziałów, którym kierował uczonego, był Oddział Chirurgii Jamy Ustnej. Staraniem prof. Partscha w 1901 r. Instytut otrzymał lokalizację przy Maxstrasse. Na studia stomatologiczne w niemieckim Wrocławiu przyjeżdżała młodzież z całych Niemiec i w wielu krajach europejskich. Nauka trwała siedem tygodni i kończyła się egzaminem. Wybuch I wojny światowej doprowadził do dezorganizacji i znaczne ograniczenia działalności Instytutu. Uniwersytecka Klinika Chirurgiczna zamieniona została wówczas na szpital wojskowy. W warunkach wojny państwo niemieckie bardzo zubożało, a złe warunki gospodarcze miały wpływ na zaopatrzenie ludności cywilnej. Niedostatek podstawowych artykułów spożywczych prowadził do występowania częstych chorób i zgonów. Po wojnie prof. Partsch prowadził Instytut i Klinikę Chirurgii Stomatologicznej do 1923 r. Doktorant opisał osiągnięcia naukowe profesora oraz jego najważniejsze publikacje naukowe. Wspomniał także o działalności pozamedycznej prof. Partscha. Przedstawił również zasługi naukowe nowego kierownika Zahnärztliches Institut, prof. zw. dr med. i dr dent. Hermana Rudolfa Eulera, w tym również jego uczniów w okresie międzywojennym. Nie pominął także ciemnych stron w działalności uczonego w czasie po 1933 r, kiedy władzę

w Niemczech z woli wyborców otrzymał Adolf Hitler. Ponury okres II wojny światowej wspomniął P. Bilski bardzo lakonicznie w podrozdziale pt. *Universität Breslau w czasie II wojny światowej*, w którym pominął kontrowersyjną postawę prof. Eulera w tym czasie, powracając do losów uczonego po zakończeniu wojny w opisie bardzo krótkiego podrozdziału pt. *Powojenne losy prof. Eulera*.

W okresie II Rzeczypospolitej ogromną rolę w utworzeniu i rozwoju lwowskiej szkoły stomatologicznej odegrał przede wszystkim profesor Antoni Cieszyński, który w 1913 r. został kierownikiem w powstałej w tymże roku Katedry Stomatologii. Lek. dent. P. Bilski dokładnie i systematycznie przybliżył dzieje najbliższej rodziny profesora. Przedstawił także lata szkolne i studenckie Antoniego, kończąc swoje wywody w 1911 r., kiedy młody lekarz obronił swoją pracę doktorską. Z powyższych opisów wiadomo, że A. Cieszyński, który urodził się w 1882 r. w Oleśnicy na Dolnym Śląsku, do szkoły podstawowej chodził w Poznaniu, kontynuował naukę w gimnazjum w tymże mieście, potem otrzymał świadectwo dojrzałości w Bydgoszczy, a studiował stomatologię w uniwersytecie w Monachium i w Berlinie. Dyplom stomatologa osiągnął w 1905 r w Monachium, tam też rozpoczął naukę na fakultecie medycznym; równocześnie w latach 1906-1908 pracował na stanowisku starszego asystenta w Instytucie Stomatologicznym Uniwersytetu Monachijskiego. W 1913 r. związał się na dłużej w Katedrze Stomatologii we Lwowie. W czasie I wojny światowej początkowo przeniósł się do Tarnowa, następnie do Wiednia, gdzie się ożenił. W końcu 1915 r. powrócił do Lwowa. W 1918 r. zasłużył się w walce przeciwko Ukraińcom, otrzymując Krzyż Orła Lwowskich oraz Krzyż Obrony Lwowa. Doktorant obszernie przedstawił działalność A. Cieszyńskiego w okresie dwudziestolecia międzywojennego oraz najważniejsze osiągnięcia naukowe uczonego na polu dentystyki polskiej i europejskiej, m.in. odkrycie i opisanie zasady izometrii wykonywania zdjęć rentgenowskich. W sumie profesor Cieszyński opublikował 32 prace z dziedziny radiologii, 30 na temat ortopedii szczękowej, ortodoncji i protetyki, 14 z chorób przyzębia, 13 ze stomatologii

zachowawczej, 12 z anestezjologii oraz 7 prac z dziedziny stomatologii ogólnej. Inwazja na Rzeczypospolitą Polską dwóch zbrodniczych i totalitarnych państw europejskich: Niemiec nazistowskich i Rosji komunistycznej we wrześniu 1939 r. stało się początkiem ogromnej tragedii wszystkich Polaków, których okupanci w różny sposób represjonowali i eksterminowali. Ofiarą wojny stał się również prof. A. Cieszyński, który we Lwowie, na początku wojny niemiecko-rosyjskiej, został przez Niemców zaaresztowany oraz zamordowany w lipcu 1941 r.

Drugim wybitnym dentystą ze szkoły lwowskiej, który odcisnął znaczące piętno w rodzimej stomatologii był Tadeusz Szczęsny Owiński, uważany za ucznia prof. Cieszyńskiego.

Urodził się w Kołomyi w 1904 r. Jego ojciec był zawodowym dentystą. Tadeusz Szczęsny uczył się w gimnazjum we Lwowie. Już w wieku 14 lat brał udział w walce z Ukraińcami, za co otrzymał Odznakę Orłąt Lwowskich. Na studiach lekarskich we Lwowie odbył kurs z zakresu stomatologii (w latach 1928-1929), otrzymując zaświadczenie o uzyskaniu specjalizacji. Na końcowym roku studiów medycznych podjął pracę asystenta w Klinice Stomatologicznej, którą kierował prof. A. Cieszyński; w 1931 otrzymał dyplom oraz tytuł doktora medycyny. Z biegiem czasu został kierownikiem III Oddziału Protetyczno-Ortopedycznego Kliniki Stomatologicznej. Pan P. Bilski starannie opisał tematy naukowe, które w latach 30. XX w. były przedmiotem badań T. Sz. Owińskiego. Dr Owiński, w ocenie doktoranta, był poza tym konstruktorem i wynalazcą. Podczas okupacji sowieckiej w latach 1939-1941 pracował w dawnej fabryce Pomocy Naukowej, a z chwilą wybuchu wojny niemiecko-rosyjskiej w 1941 r. wyjechał do Warszawy, gdzie zatrudnił się w Oddziale Chirurgicznym Szpitala im. Dziecka Jezus. Oprócz pracy zawodowej dr Owiński zaangażował się w walce zbrojnej z okupantem niemieckim. Już w 1941 r. został zaprzysiężony jako żołnierz Armii Krajowej w sekcji łączności batalionu szturmowego „Baszta”. W 1944 uczestniczył czynnie w powstaniu warszawskim, gdzie za odwagę otrzymał

Krzyż Walecznych. Będąc ranny w oba uda otrzymał miejsce w szpitalu dla cywilów w Pruszkowie, gdzie uciekł do Grodziska Mazowieckiego.

W 1945 r. na terenie Krakowa powstała delegatura Ministerstwa Oświaty PKWN, w skład której znalazł się również T. Sz. Owiński. Grupa 27 osób, głównie byłych pracowników lwowskich uczelni wyższych, miała na celu zabezpieczenie majątku wrocławskich szkół wyższych i placówek kulturalnych. Dr Owiński osobiście przyjechał do zrujnowanego wojną Wrocławia i starał się odbudowaniem tamtejszego gmachu Kliniki Stomatologicznej, a także zorganizowaniu Uniwersytetu i Politechniki wrocławskiej. Również z inicjatywy dra Owińskiego w ramach Uniwersytetu powstał Wydział Lekarski wraz z Oddziałem Stomatologicznym (1947 r), a dr Owiński otrzymał obowiązki kierownika Katedry Chirurgii i Katedry Stomatologicznej i Dentystyki Zachowawczej. Doktorant krótko scharakteryzował zawodowe i naukowe walory współpracowników dra Owińskiego, któremu w międzyczasie Rada Wydziału Lekarskiego powierzyła tytuł zastępcy profesora, a później, w 1948 r., przyznała stopień naukowy doktora habilitowanego. W 1950 r., na wzór sowiecki, utworzono we Wrocławiu Akademię Medyczną, w której również znalazł się Oddział Stomatologiczny Wydziału Lekarskiego, a w nim Katedra i Klinika Chirurgii Stomatologicznej, w której kierownikiem był prof. Owiński. Pan P. Bilski bardzo dokładnie przedstawił działalność wybitnego pod względem naukowym, dydaktycznym i organizacyjnym uczonego.

Zgodnie z patriotyczną wizją większości rodaków prof. Owiński w 1968 r. udzielił poparcie studentom protestującym wtedy przeciwko zniewoleniu Polski przez władze prosowieckie. Konsekwencją tego „antysocjalistycznego” czynu było pozbawienie prof. Owińskiego stanowiska dyrektora Oddziału Stomatologicznego, a następnie kierownictwa Kliniki Chirurgii Stomatologicznej. Uniemożliwiono także kontakty profesora ze studentami, a w marcu 1972, z nakazu Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej PRL, podejmowanie i sprawowanie jakichkolwiek funkcji organizacyjnych. Po

przejściu na emeryturę (w 1974) prof. Owiński z małżonką opublikował *Atlas chorób błony śluzowej jamy ustnej*. Po odzyskaniu niepodległości po 1989 r. władze wrocławskiej Akademii Medycznej wystosowały pismo przeproszające prof. Owińskiego za represje uwłaczające jego godność jako człowieka i uczonego.

W 1970 r. utworzono w uczelni medycznej we Wrocławiu Instytut Stomatologii. W nim pozostał również Zakład Chirurgii Szcękowej. Dyrektorem Instytutu został prof. Stanisław Potoczek, kierownikiem Kliniki Chirurgii Szcękowej doc. Tadeusz Paweła, a Zakładu Chirurgii Stomatologicznej dr Franciszek Mraz. Instytut Stomatologiczny istniał do 1981 r. Jego dziesięcioletnią historię doktorant dokładnie przedstawił, uwzględniając sytuację personalną placówki, bazę lokalną Instytutu, dydaktykę prowadzoną przez pracowników, politykę kadrową, działalność zawodową i naukową, zabiegi chirurgiczne, w tym również zabiegi ortognatyczne, obrony doktorskie oraz prace habilitacyjne: Franciszka Mraza (1978) oraz Jerzego Brzezińskiego (1980), a także patenty, działalność pozauczelnianą, Studenckie Koło Naukowe oraz Koło NSZZ „Solidarność” Stomatologii Akademii Medycznej, w którym ożywioną działalność prowadziła pani dr Wanda z Owińskich Kozaczyńska.

Losy Katedr Chirurgicznych we Wrocławiu w latach 1981-2000 były ściśle związane ze stanem politycznym państwa. W latach 80. XX były to czasy stanu wojennego, represji członków i działaczy Solidarności, śmierci ks. Jerzego Popiełuszki, kryzysu gospodarczego, powolnej destrukcji komunizmu oraz zebrań okrągłego stołu. Na ten temat doktorant opowiedział fakty podane w jednym z podrozdziałów części 7 pracy, koncentrując uwagę pozostałej treści na współpracy Zakładu Chirurgii Stomatologicznej z dwoma fabrykami: z wrocławskim „Polarze” oraz z Fabryką Wagonów w Świdnicy, utworzenia Pracowni Fizjoterapii dla leczenia zaburzeń stawów skroniowo-żuchwowych, badaniom dotyczące występowania i przyczyn nowotworów łagodnych, patentów doc. F. Mraza, działalności Ośrodka Badawczo-Konsultacyjnego kierowanego

przez doc. F. Mraza, nowej pracowni rentgenowskiej, zmianom personalnym, m.in. nominacji profesorskiej F. Mraza. W latach 90. XX w zmarł prof. J. Brzeziński oraz prof. T. Owiński (1995), a na emeryturę przeszło dwóch kierowników katedr chirurgicznych: prof. T. Paweła i prof. F. Mraz. Na stanowisko kierownika Katedry i Zakładu Chirurgii Stomatologicznej powołany został dr Adam Zawada. Na końcu rozdziału 7 p. P. Bilski opisał reformy ubezpieczeń społecznych i systemu ochrony zdrowia.

Na początku XXI w w Akademii Medycznej we Wrocławiu nastąpiły zmiany strukturalne, w wyniku których utworzono Wydział Lekarsko-Stomatologiczny, którego dziekanem został prof. Marek Ziętka. Początkowo skład Wydziału znalazło 6 katedr, w tym Katedra i Klinika Chirurgii Szcękowo-Twarzowej, kierowana przez dr Jana Wnukiewicza i Katedra i Zakład Chirurgii Stomatologicznej pod kierunkiem dr Adama Zawady. Przełomem w dziejach chirurgii stomatologicznej we Wrocławiu był doktorat lek. stom. Marzeny Dominiak pt. *Porównanie skuteczności chirurgicznych metod leczenia recesji dziąseł*, który odbył się 2002 r. i dotyczył problematyki w nauce polskiej nieznanej. Panią dr M. Dominiak powołano na adiunkta w Katedrze i Zakładzie Chirurgii Stomatologicznej, a w 2004 placówka otrzymała nową lokalizację w budynku przy ul. Krakowskiej 26 oraz nowe meble i sprzęt. W latach 2004-2010 na Wydziale Lekarsko-Stomatologicznym wypromowano 5 lekarzy stomatologów (w międzyczasie w 2006 r. zmarł wieloletni kierownik Katedry i Kliniki Chirurgii Szcękowo-Twarzowej, prof. Feliks Ćwioro). W tym samym roku dr M. Dominiak zgłosiła patent na temat *Sposobu hodowli pierwotnej ludzkich fibroblastów*. Tym samym pojawiła się młoda uczona, która podobnie jak prof. Owiński do lat 70. XX w, dała szczególny impuls dla działalności i rozwoju wrocławskiej i polskiej chirurgii stomatologicznej. Doktorant bardzo starannie wypunktował wszystkie etapy kariery zawodowej i naukowej pani M. Dominiak oraz zwrócił szczególną uwagę na ogólnopolskie i międzynarodowe projekty badawcze, które stały się udziałem młodej pani doktor. W 2008 r pani dr

M. Dominiak powierzono obowiązki kierownika Katedry i Zakładu Chirurgii Stomatologicznej, a w 2010 r na Pomorskim Uniwersytecie Medycznym w Szczecinie nadano jej stopień doktora habilitacyjnego. W ten sposób stała się, po 20 latach przerwy, pierwszym we Wrocławiu kierownikiem Katedry i Zakładu Chirurgii Stomatologicznej z tytułem samodzielnego pracownika naukowego. W tymże roku ukazał się w księgarniach podręcznik pod redakcji p. M. Dominiak pt. *Podstawy chirurgii stomatologicznej*. W 2011 r. uczona otrzymała, decyzją rektora uczelni, stanowisko profesora nadzwyczajnego. Niemalże równocześnie tytuł doktora habilitowanego w uczelni wrocławskiej przyznano p. Hannie Gerber, której powierzono kierownictwo Kliniki Chirurgii Szcękowo-Twarzowej. W 2012 r. p. dr hab. M. Dominiak została członkiem Państwowej Komisji Egzaminacyjnej prowadzącej egzaminy specjalizacyjne i członkiem Komisji Ekspertckiej do spraw Specjalizacji. Dowodem zasług młodej uczoney była przyznana przez rektora uczelni nagroda indywidualna za pracę na rzecz uczelni przekraczającą zakres obowiązków służbowych. Równocześnie w 2012 r. pani M. Dominiak wybrana została na prezesa Oddziału Dolnośląskiego Polskiego Towarzystwa Stomatologicznego. Pod jej egidą zorganizowane zostały przez Katedrę Chirurgii Stomatologicznej konferencje krajowe i zagraniczne. We współpracy z prof. Tomaszem Gedrange opublikowała 3 książki naukowe w języku angielskim i polskojęzyczną, obszerną pracę pt. *Chirurgia ortognatyczna*. Realizowano także projekty unijne, korzystając z zakupów w Katedrze i Zakładzie Chirurgii Stomatologicznej, m.in. nowoczesnych unitów stomatologicznych oraz tomografu komputerowego. W roku 2014 Minister Zdrowia powołał p. dr hab. M. Dominiak na stanowisko specjalisty wojewódzkiego w zakresie chirurgii stomatologicznej na Dolnym Śląsku, a w 2015 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polski przyznał jej tytuł profesora. Ogromne zaszczyty i nagrody stały się udziałem prof. M. Dominiak podczas różnych kongresów i zebrań, m.in. Dorocznego Światowego Kongresu FDJ i Kongresu Unii Stomatologii Polskiej. Wielki splendor, który spłynął na osobę ambitnej i

uzdolnionej pani profesor dotyczył wyboru prezydenta Polskiego Towarzystwa Stomatologicznego, którym po raz pierwszy została kobieta. Z inicjatywy prof. M. Dominiak w obrębie Katedry i Zakładu Chirurgii Stomatologicznej powstała Pracownia Implantologii, rozbudowana Pracownia Laseroterapii oraz otwarta Pracownia Radiologii i Stomatologii Obrazkowej. Jej publikacje były wielokrotnie cytowane w zagranicznych periodykach naukowych oraz wyróżniane i nagradzane. Znamienne, iż prof. M. Dominiak została w 2018 r wyróżniona i uhonorowana Medalem im. Tadeusza Szczęsnego Owińskiego za zasługi dla działalności i rozwoju Wydziału Lekarsko-Stomatologicznego, zaś sam Wydział zakończył swoją pracę i po 19 latach powrócił do nazwy Wydziału Lekarskiego. Ten symboliczny fakt połączył niezwykłą i utalentowaną uczoną, jaką jest pani prof. M. Dominiak, z pamięcią ś.p prof. T. Sz. Owińskiego, wybitnego lekarza i badacza żarliwego patrioty i uczciwego człowieka, ucznia wielkiego prof. A. Cieszyńskiego. Tak więc konkluzja mojej recenzji i słowa refleksji wynikające z rozprawy autorstwa p. P. Bilskiego znalazły wspólne potwierdzenie w końcowym podsumowaniu pracy: „Począwszy od Partscha przez Cieszyńskiego, Owińskiego aż do Dominiak kreatywność pierwszoplanowych sylwetek, ich zaangażowanie w rozwój chirurgii stomatologicznej oraz całej stomatologii zawsze było tak duże, że nazwiska te są znane i będą stanowić przez wiele lat o wartości powstałych tu dzieł”.

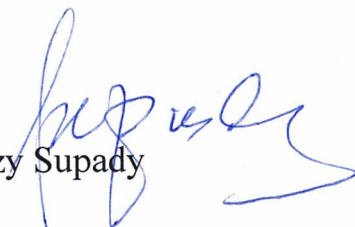
Podsumowując całościowy wywód recenzenta pragnę podkreślić, że praca doktorska pana P. Bilskiego jest bardzo dobra. W jej treści autor starał się usilnie i z powodzeniem znaleźć wszystkie odpowiedzi na pytania badawcze, które zostały zawarte w tekście sformułowanego na wstępie celu pracy. Przedstawiane dywagacje, opisy i opinie oparł doktorant na olbrzymim materiale źródłowym. Rozprawa ma charakter pionierski, a jej wielowątkowa treść stanowi dodatkowy walor. Poza tym, wolna jest od jakichkolwiek usterek i błędów. Prawidłowa polszczyzna pracy posiada ambicje literackie i może satysfakcjonować

czytelnika. W oparciu o powyższe zalety dysertacja p. P. Bilskiego powinna zostać nagrodzona i opublikowana.

Dlatego, zważywszy na powyższą ocenę, zwracam się uprzejmie do Wysokiej Rady Dyscypliny Nauki Medyczne Uniwersytetu Medycznego we Wrocławiu o dopuszczenie rozprawy i jej autora do dalszych etapów przewodu doktorskiego.

Łódź, 6.12.2021 r.

Jerzy Supady

Praca doktorska spełnia warunki określone w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (dz. ust. 65 poz. 535 i późniejszymi zmianami).

Prof. dr hab. Jerzy Supady
specjalista chorób dzieci
i medycyny ogólnej
1619796

